

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 259.

Anden Session.

93de Møde.

Loverdagen den 8de Marts.

(Fortsat).

Kierkegaard (fortsat): Saa bliver det nu rigtignok fremdeles nærmest Spørgsmaalet: Men hvorfor forlanger du det? Og saa vil den Indvending strax møde mig: Du kan jo ikke forlange det af den samme Grund, hvorfor Forslaget her netop med Hensyn til de blandede Egteskaber har gjort det. Der er Grunden, som du indrømmer, Diebliffets Trang til en vis Frihed for deslige Egteskaber. Men hvad Grund har Du at anføre for, at noget Lignende ogsaa skal indrømmes de selve Folketirken nærmere Staaende? Mit Svar hertil maa jeg bede om Tilladelse til at udvikle igjennem en Række af Betragtninger.

Jeg svarer allerførst derpaa, at der er den Grund dertil, at en saadan Frihed for Tiden allerede er givet, er tilstede i Folketirken. Hvad Ministeren her forlanger, hvad Lovforslaget forlanger, det er Noget, som skal komme, det er et Indgreb, der stee i Kraft af Privilegierne for den nye Tingenes Orden, der nu efterhaanden skal indtræde. Hvad jeg forlanger, er, at netop det samme Indgreb skal stee i Kraft af Noget, der allerede er tilstede. Der eksisterer nemlig i den danske Folketirke, ikke alene, som den høitærede Minister forrige Gang antydede og udtrykte sig, den Praxis, at Præster, som vare betænkkelige ved at vie Fraskille, der af uchristelige Grunde havde ladet sig stille fra hinanden, paany, gif til Rabopræsten, og støttede sig til det collegiale Forhold og Bistand af gode Venner, som ikke vare saa uviereguende, og saa fremdeles. Denne Praxis vil jeg gjerne troe har fundet Sted; jeg skal ikke kunne sige det. Derimod har jeg

beraabt mig paa, at det er Praxis, at Præster sige: „Dette Middel kan jeg ikke bruge; thi hvad jeg gjør ved en Anden, som jeg stiller i mit Sted, det gjør jeg selv. Ved at anvende det vilde jeg altsaa ifkun faae et dobbelt Ansvar, for det Første, fordi jeg i Grunden gjør det selv, og for det Andet, fordi jeg forleder en Anden til at være et Redskab dertil.“ Men at derhos disse samme Præster have sagt til Bedkommende: „Vie Eder kan jeg ikke, men I have jo en kongelig Bevilling til at indgaae nyt Egteskab, og derfor skal jeg erklære Eder i Kraft af den borgerlige Lov for lovlig forenede. Ere I fornøiede med det?“ og at Folkene have svaret dertil: „Det skal der ikke være noget Mufferi om; derfor er der aldeles Intet i Veien“ o. s. fr., og at Præsterne saa have sammenvøiet dem paa den Maade; dette er nu umistkjendelig en aldeles borgerlig Sammenføielse; og det er en Praxis, der, langt fra at skjule sig bag en Tilflugt til sine Colleger og andet Eligt, har udtalt sig i Literaturen meget ofte, navnlig i den bekjendte Strid om Tilladeligheden af Fraskilles andet Egteskab, og har været gjort gjældende i Ritual-Sagen. Det er en Fordring, som mange Præster gjorde til et nyt Ritual, at det maatte indeholde en Formular for saadanne blandede Egteskaber; og den har ved den Leilighed gjort sig saa mægtig gjældende, at Danmarks første Geistlige, der udarbejdede et nyt Ritual, har udtrykkelig gjort Forslag deri til en egen Formular, formedelt hvilken disse Egteskaber ikke skulde geistlig velsignes, men udbortes og borgerlig erklæres for lovlige. Jeg vil ikke opholde det arede Thing med at lase det op, jeg troer, at det ogsaa fra den modsatte Side vil indrømmes, at det er saaledes.

Denne Frihed eksisterer altsaa i Folketirken, og — nu kommer det Andet, som hører til